

Autorka mezinárodních bestsellerů č. 1 podle *New York Times*

SYLVIA DAY

Dvě zraněné duše
se spojily do jedné

Osvobozená

CROSSFIRE® ROMÁN

Osvobozená

Osvobozená

SYLVIA DAY

Original title: Sylvia Day: ONE WITH YOU
Copyright © 2016 by Sylvia Day, LLC. All rights reserved.

Cover design by Olga Grlic
Photo-illustration by James Iacobelli
Cover photograph © James Guillian / Getty Images
Author photograph © Paul Gilmore

Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2016
Translation © Jana Pacnerová, 2016

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri.

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Lucie Bednářová.
První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události jsou buď výsledkem autorovy fantazie, anebo jsou použity fiktivně, a proto jakákoli podobnost se skutečnými živými či mrtvými osobami, obchodními společnostmi, událostmi či místy je čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7546-048-6

*Tuto knihu věnuji Hilary Saresové,
kterou Crossfire uchvátil stejně jako mě
od prvního do posledního slova.*

1

NEW YORK nikdy nespál; tohle město nebylo nikdy ani ospalé. Můj byt na Upper West Side byl tak zvukotěsný, jak se dalo u nemovitosti v ceně mnoha milionů dolarů očekávat, ale zvuky velkoměsta do něj pronikaly i tak – rytmické dunění pneumatik na vyježděných ulicích, protesty unavených hydraulických brzd a nepřetržitě troubení klaksonů taxíků.

Když jsem vyšla z rohové kavárny na věčně rušnou Broadway, zaplavil mě ruch města. Jak jsem kdy mohla žít bez kakofonie Manhattanu?

Jak jsem kdy mohla vydržet život bez *něj*?

Gideon Cross.

Vzala jsem jeho bradu do dlaní a cítila, jak se k nim tulí. Tenhle projev zranitelnosti a lásky se do mě přímo zarýval. Ještě před několika hodinami jsem se domnívala, že se snad nikdy nezmění, že bych musela dělat příliš mnoho kompromisů, abych s ním sdílela svůj život. Teď jsem stála tváří v tvář jeho odvaze a pochybovala o své.

Požadovala jsem snad od něj víc než od sebe? Zahanbovala mě možnost, že jsem na něj tlačila, aby se vyvíjel, zatímco já jsem zůstávala zarputile pořád stejná.

Stál přede mnou, vysoký a silný. V džínách a tričku, s baseballovou čepicí staženou nízko do čela by v něm nikdo nepoznal alfasamce, ale přesto měl vrozenou takovou podmanivost, že dokázal zapůsobit na každého, kdo kolem něj prošel. Koutkem oka jsem zaznamenávala, jak se po něm okolní lidé vždycky podívají a pak se ohlédnou ještě jednou.

Ať už byl Gideon oblečený ležérně, nebo v luxusních oblecích s vestou, které měl nejraději, energie jeho šlachovitě svalnatého těla byla nepřehlédnutelná. Držení jeho těla, autorita, která z něj číselá spolu s bezvadným sebeovládáním, to vše mu znemožňovalo splynout někdy s okolím.

New York polykal všechno, co do něj vstoupilo, kdežto Gideon si vodil město na zlaceném vodítku.

A byl můj. I se snubním prstenem na ruce jsem někdy měla co dělat, abych tomu věřila.

Nikdy nebude jen tak nějaký muž. Byl dravost zahalená v eleganci, dokonalost zastíněná chybami. Byl osa mého světa, osa *celého* světa.

A přesto právě potvrdil, že se bude ohýbat a podvolovat až k bodu zlomu, aby mohl být se mnou. Což ve mně probouzelo nové odhodlání potvrdit, že stojím za tu bolest, které jsem ho donutila čelit.

Kolem nás se otevíraly obchody. Doprava začala houstnout, černá auta a žluté taxíky divoce poskakovaly na nerovné vozovce. Na chodnících se objevovali místní obyvatelé, venčili psy nebo mířili k Central Parku, aby si tam po ránu zaběhali, kradli si chvilku času, než s veškerou zuřivostí naskočí pracovní den.

Mercedes Benz sjel k obrubníku, právě když jsme se u něj ocitli, za volantem velká tmavá postava Raúla. Angus plynule zastavil Bentley hned za ním. Můj odvoz a Gideonův odvoz, mířící každý do jiného domova. Co je to za manželství?

Pravda byla taková, že šlo o *naše* manželství, ačkoliv ani jeden z nás to tak nechtěl. Musela jsem narýsovat hranici, když Gideon odlákal mého šéfa z reklamní agentury, kde jsem pracovala.

Chápala jsem manželovu touhu, abych nastoupila do Cross Industries, ale snažit se mě nutit konáním za mými zády?... To jsem nemohla dopustit, ani u muže jako byl Gideon. Buď jsme spolu – a rozhodujeme *společně* – nebo k sobě máme příliš daleko, než aby náš vztah fungoval.

Zaklonila jsem hlavu a zadívala se do jeho úchvatné tváře. Byla v ní lítost a úleva. A láska. Moc lásky.

Až se z toho tajil dech, jak byl hezký. Oči měl modré jako Karibik, hustá a lesklá hříva černých vlasů sahala až k límci. Jakási zbožňující ruka vytesala všechny plochy a úhly jeho obličejě k dokonalosti, která fascinovala a ztěžovala racionální uvažování. Pohled na něj mě uchvátil od chvíle, když jsem ho poprvé uviděla, a ještě pořád mi z toho tu a tam zkratoval mozek. Gideon mě zkrátka oslňoval.

Ale byl to ten muž uvnitř, jeho nezdolná energie a síla, jeho pronikavá inteligence a nemilosrdnost spolu se srdcem, jež umělo být tak něžné...

„Děkuji.“ Přejela jsem špičkami prstů po tmavé čáře jeho obočí a mravenčilo mi v nich jako obvykle, když se dotkly jeho pokožky. „Žes mi zavolal. Žes mi pověděl o svém snu. Že ses tu se mnou sešel.“

„Setkal bych se s tebou kdekoli.“ Ta slova byla slib, pronesený vroucně a divoce.

Každý má své demony. Ty Gideonovy se uzamykaly do klece železné vůle, když byl vzhůru. Když spal, trýznily ho v podobě násilných, zlých snů, s nimiž se mi nechtěl svěřovat. Měli jsme hodně společného, ale zneužívání v dětství bylo společné trauma, které nás současně spojovalo i rozdělovalo. Nutilo mě bojovat tím usilovněji o Gideona a o to, co mezi námi bylo. Ti, kdo nás zneužívali, už nám i tak vzali příliš mnoho.

„Evo... Jsi jediná mocnost na světě, která mi v tom může zabránit.“

„Děkuju ti i za to,“ zašeptala jsem, hrud' sevřenou. Naše nedávné odloučení bylo pro nás oba brutální. „Vím, že pro tebe nebylo snadné dát mi prostor, ale potřebovali jsme to. A vím, že jsem na tebe moc tlačila...“

„Až moc.“

Ústa se mi zvlnila nad letným dotekem ledu v jeho slovech. Gideon nebyl zvyklý, aby se mu odpíralo to, co chtěl. I když mu ale velice vadilo nemít ke mně přístup, byli jsme teď spolu, protože ho ten pocit ochuzení hnal kupředu. „Já vím. A dopřál's mi to, protože mě miluješ.“

„To není jen láska.“ Uchopil mě rukama za zápěstí a sevřel tím autoritativním způsobem, před kterým všechno ve mně kapitulovalo.

Kývla jsem, už jsem se nebála přiznat, že se navzájem potřebujeme do té míry, až by to snad někdo považoval za nezdravé. To jsme byli my, to, co jsme spolu měli. A bylo to vzácné.

„Pojedeme k doktoru Petersenovi spolu.“ Pronesl ta slova zřetelně velitelsky, ale pohledem pátral v mých očích, jako by kladl otázku.

„Jsi náramně panovačný,“ škádlila jsem ho, protože jsem chtěla, aby v nás při loučení zůstal příjemný pocit. Naděje. Chybělo jen pár hodin do terapeutického sezení s doktorem Lylem Petersenem, kam jsme chodili každý týden, a nemohlo to být naplánované příhodněji. Začínali jsme znovu. Hodila se nám trocha pomoci při zjišťování, kam povedou naše další kroky.

Objal mě rukama v pase. „Miluješ to.“

Sáhla jsem po okraji jeho trička a sevřela měkký žerzej v pěstí. „Miluju *tebe*.“

„Evo.“ Na šíji jsem ucítila horký poryv jeho přerývaného dechu. Manhattan nás obklopoval, ale nemohl se mezi nás vetřít. Když jsme byli spolu, nic jiného neexistovalo.

Unikl mi tlumený zvuk touhy. Toužila jsem po něm a prahla, chvěla jsem se radostí, že se ke mně zase tiskne. Vdechovala jsem ho zhluboka, prsty jsem mu hnětla ztuhlé svaly na zádech. Projel mnou opojný nával vláčnosti. Byla jsem na něm závislá jako na droze – srdcem, duší i tělem – a vydržela jsem řadu dní bez své dávky, až jsem z toho byla rozechvělá a vyvedená z rovnováhy, neschopná jaksepatří fungovat.

Objal mě, jeho tělo bylo o mnoho větší a pevnější než moje. Cítila jsem se v jeho náruči bezpečná, hýčkaná a chráněná. Nic se mě nemohlo dotknout ani mi ublížit, když mě držel. Chtěla jsem, aby stejnou jistotu cítil i on se mnou. Potřebovala jsem, aby věděl, že se může zbavit ostražitosti, nadechnout se a já nás dokážu ochránit oba.

Musela jsem začít být silnější. Chytřejší. Strašidelnější. Měli jsme nepřátele a Gideon se s nimi vypořádával na vlastní pěst. Ochranitelství mu bylo vrozené; byla to jedna z vlastností, které jsem u něj hluboce obdivovala. Bylo však třeba ukázat ostatním, že dokážu být stejně obávaný protivník jako můj manžel.

A co bylo ještě důležitější, musela jsem to ukázat Gideonovi.

Opřela jsem se o něj a vstřebávala jeho teplo. Jeho lásku. „Uvidíme se v pět, frajere.“

„Ani o minutu později,“ nařídil nabručeně.

Zasmála jsem se proti své vůli, uchvácená každou jeho drsnou fasetou. „Nebo co?“

Odtáhl se ode mě a vrhl na mě pohled, až se mi zkroutily prsty u nohou. „Nebo si pro tebe přijdu.“

V otčímově střešní nástavbě jsem měla správně našlapovat po špičkách a se zatajeným dechem, protože bylo málo po šesté ráno a to znamenalo, že mohu být při návratu snadno přistižena. Místo toho jsem vstoupila energicky, hlavu plnou změn, které musím provést.

Měla jsem čas na sprchu – jen taktak – ale rozhodla jsem se, že se bez ní obejdu. Už to bylo moc dlouho, co se mě Gi-

deon naposled dotkl. Příliš dlouho, co jsem na sobě cítila jeho ruce, jeho tělo uvnitř svého. Nechtěla jsem smýt vzpomínku na jeho dotek. Už jen ta vzpomínka mi dávala sílu vykonat, co bylo třeba.

Na odkládacím stolku se s cvaknutím rozsvítila lampa. „Evo.“

Trhla jsem sebou. „Ježíši.“

Otočila jsem se na patě a shledala, že na jedné z lenošek v obývacím pokoji sedí matka.

„Pekelně jsi mě vyděsila!“ vyčetla jsem jí s rukou přitisknutou na uhánějícím srdci.

Vstala, saténový župan sahající až k podlaze se tetelivě zaleskl kolem jejích svalnatých, lehce opálených nohou. Byla jsem její jediné dítě, ale vypadaly jsme jako sestry. Monica Tramell Barker Mitchell Stantonová byla posedlá udržováním zevnějšku. Byla profesionální lovkyní manželských trofejí; mladická krása byla její pracovní nástroj.

„Ještě než začneš,“ spustila jsem, „ano, musíme si promluvit o svatbě. Ale skutečně se musím připravit do práce a zabalit se, abych mohla večer odjet domů...“

„Máš milence?“

Její strohá otázka mě šokovala víc než útok ze zálohy. „Cože? Ne!“

Vydechla, napětí v jejích ramenou viditelně polevilo. „Díky Bohu. Pověš mi, co se sakra děje? Jak moc jste se pohádali s Gideonem?“

Moc. Nějakou dobu jsem se bála, že jeho rozhodnutí způsobila zánik našeho vztahu. „Všechno řešíme, mami. Byl to jen takový zádrhel.“

„Zádrhel, kvůli kterému ses mu vyhýbala *celé dny*? Takhle se problémy neřeší, Evo.“

„To je dlouhý příběh...“

Založila si paže. „Já mám času dost.“

„No, já ne. Musím se chystat do práce.“

Tváří jí bleskl záchvěv bolesti. Okamžitě mi jí přišlo líto.

Kdysi jsem chtěla být přesně jako má matka, až vyrostu. Celé hodiny jsem se strojila do jejích šatů, škobrtala v jejích střevících s vysokými podpatky, mazala si na obličej její drahé krémy a kosmetiku. Snažila jsem se napodobovat její zadýchaný hlas a smyslné manýry, byla jsem si jistá, že maminka je nejnádhernejší a nejdokonalejší žena na světě. A to, jak to uměla s muži, jak se na ni dívali a starali se o ni... No, toužila jsem i po tom jejím magickém doteku.

Nakonec jsem dorostla do její zrcadlové podoby až na účes a barvu očí. To však bylo jenom navenek. V tom, jaké jsme byly ženy, jsme však nemohly být rozdílnější a na to jsem bohužel začala být hrdá. Přestala jsem za ní chodit o radu, leda když šlo o šatstvo a zařizování bytu.

To se změnil. Hned.

Vyzkoušela jsem spoustu různých taktik při navigování svého vztahu s Gideonem, ale nepožádala jsem o pomoc jediného blízkého člověka, který věděl, jaké to je v manželství s prominentními a mocnými muži.

„Potřebuji poradit, mami.“

Má slova zůstala viset ve vzduchu a pak jsem sledovala, jak matka překvapeně třesí oči. Vzápětí už klesala zpátky na pohovku, jako by se pod ní podlomila kolena. Její šok byl těžká rána, která mi sdělovala, jak úplně jsem se jí stranila.

Bolelo mě, když jsem si sedala na pohovku naproti ní. Naučila jsem se být opatrná v tom, co jsem matce svěřovala, ze všech sil jsem se snažila zadržovat informace, které by mohly vést k debatám, co mě štvaly.

Nebylo to tak vždycky. Můj nevlastní bratr Nathan mě připravil o přívětivý, nenucený vztah s matkou, stejně jako mě připravil o nevinnost. Poté, co se o zneužívání matka dozvěděla, změnila se; začala být přehnaně ochranná až do té míry, že mě šmírovala a dusila. Ve svém životě si byla nesmírně jistá vším až na mě. Ve vztahu ke mně byla úzkostná a vtíravá, někdy to

hraničilo až s hysterií. V průběhu let jsem se přinutila vyhýbat pravdě až příliš často, udržovat tajnosti před každým, koho jsem milovala, jen abych zachovala klid.

„Nevím, jak být takovou manželkou, jakou Gideon potřebuje,“ přiznala jsem.

Ramena se jí stáhla dozadu, celým držením těla teď vyjadřovala rozhořčení. „Má milenkou *on*?“

„Ne!“ Unikl mi zdráhavý smích. „Nikdo nemá žádný poměr. To bychom si neudělali. To by nešlo. S tím si přestaň dělat starosti.“

Musela jsem se v duchu ptát, zda skutečným zdrojem matčiných obav nebyla její nedávná nevěra s mým otcem. Tížila ji na mysli? Pochybovala o tom, co bylo mezi ní a Stantonem? Nevěděla jsem, jak to brát. Moc jsem milovala tátu, ale taky jsem věřila, že můj otčím se pro mámu ideálně hodí přesně v tom směru, jak to od manžela potřebuje.

„Evo...“

„Gideon a já jsme se před několika týdny vzali.“ Bože, bylo příjemné to takhle vyspat.

Zamžikala na mě. Jednou, dvakrát. „Cože?“

„Tátovi jsem to ještě neřekla,“ pokračovala jsem. „Ale dneska mu zavolám.“

Oči se jí třpytily slzami. „*Proč?* Bože, Evo... jak jsme se mohly tak odcizit?“

„Neplač.“ Vstala jsem, přistoupila k ní a usedla vedle ní. Sáhla jsem po jejích rukou, ale ona mě místo toho divoce strhla do náruče.

Vdechla jsem její známou vůni a cítila takový klid, jaký se dá najít jedině v matčině náruči. Aspoň na pár minut. „Nebylo to naplánované, mami. Odjeli jsme jen na víkend a Gideon se mě zeptal, jestli bych nechtěla, a všechno zařídil... Bylo to spontánní. Okamžitý popud.“

Odtáhla se a odhalila tak uslzenou tvář a planoucí oči. „On se s tebou oženil bez předmanželské smlouvy?“

Rozesmála jsem se, jinak to nešlo. Ovšemže se matka zaměří v první řadě na finanční detaily. Peníze byly už dávno hnací silou jejího života. „Předmanželská smlouva existuje.“

„Evo Lauren! Podívala ses vůbec na ni? Nebo to bylo taky spontánní?“

„Přečetla jsem ji do posledního slova.“

„Nejsi advokát! Panebože, Evo... vychovávala jsem tě, abys byla chytřejší!“

„Podmínkám by porozumělo i šestileté dítě,“ odsekla jsem, podrážděná skutečným problémem ve svém manželství; Gideonovi a mně se míchalo do vztahu příliš mnoho lidí, kteří nás rozptylovali, takže jsme neměli čas zabývat se věcmi, jež to opravdu vyžadovaly. „S předmanželskou smlouvou si nedělejte starosti.“

„Měla bys ji dát přečíst Richardovi. Nechápu, proč jsi to neudělala. Je to strašně nezodpovědné. Já prostě...“

„Já ji viděl, Moniko.“

Obě jsme se otočili za zvukem otčímova hlasu. Stanton vstoupil do místnosti připravený do práce, tmavomodrý oblek se žlutou vázankou mu slušel. Představovala jsem si, že Gideon se bude mému otčímovi v tomhle věku hodně podobat: fyzicky svěží, důstojný, alfa samec jak se patří.

„Viděl?“ podivila jsem se.

„Cross mi ji poslal před několika týdny.“ Stanton přistoupil k matce a uchopil její hlavu do dlaní. „Neuměl bych vyjednat lepší podmínky.“

„Vždycky existují lepší podmínky, Richarde!“ prohlásila máma ostře.

„Jsou tam odměny za takové milníky, jako jsou výročí a narození dětí, a žádné sankce pro Evu, kromě manželského poradenství. Rozvod by znamenal víc než spravedlivé rozdělení majetku. Byl jsem v pokušení se zeptat, jestli to Cross ukázal *svému* advokátovi. Umím si představit, jak se o to pohádali.“

Na okamžik se zklidnila, přemítala o tom. Pak vstala a naježila se. „Ale věděls, že se chtějí tajně vzít? Tys to věděl a nic jsi neřekl?“

„Samozřejmě jsem to nevěděl.“ Vzal ji do náruče a tiše na ni broukal, jako by byla dítě. „Předpokládal jsem, že hledí dopředu. Vždyť víš, že tyhle věci se obvykle dojednávají několik měsíců předem. Ačkoli v tomhle případě jsem nemohl žádat víc.“

Vstala jsem. Musela jsem si pospíšet, abych to stihla včas do práce. Zrovna dnes jsem nechtěla přijít pozdě.

„Kam jdeš?“ Matka se napřímila a odstoupila od Stantonova. „Ještě jsme tuhle debatu neskončily. Nemůžeš jen tak odpálit bombu a zmizet!“

Otočená tváří k ní jsem couvala. „Vážně se musím jít připravit. Co kdybychom se sešly na oběd a ještě si o tom popovídaly?“

„Nemůžeš...“

Přerušila jsem ji. „Corinne Girouxová.“

Matka vytřeštila oči, pak je přimhouřila. Jedno jméno. Nic víc jsem říkat nemusela.

Gideonova bývalka byla problém, který se nemusel vysvětlovat obšírněji.

Jen málokdo přišel na Manhattan a neměl okamžitě pocit, že to tu zná. Silueta města byla zachycena v nespočetných filmech a televizních pořadech, šířila lásku k New Yorku od obyvatel do celého světa.

Já nebyla výjimkou.

Zbožňovala jsem eleganci Chrysler Building, eleganci ve stylu art deco. Dokázala jsem se orientovat po ostrově podle Empire State Building. Žasla jsem nad úchvatnou výškou Freedom Tower, jež nyní dominovala centru. Ale budova Crossfire byla třída sama pro sebe. Připadala mi tak ještě předtím, než jsem se zamilovala do muže, jehož vize k jejímu vzniku vedla.

Raúl zajel s mercedesem k obrubníku a já žasla nad výrazným, safírově modrým sklem, pokrývajícím obeliskový tvar Crossfire. Se zakloněnou hlavou jsem klouzala pohledem po měňavé výšce vzhůru až k prosvětlenému prostoru, kde sídlily Cross Industries.

Kolem mě uháněli chodci, chodník kypěl manažery, směřujícími do práce s aktovkami a kabelkami v jedné ruce a kouřícími ke-
límkami s kávou v druhé.

Gideona jsem zaznamenala dřív, než jsem ho uviděla, celé tělo se mi rozšumělo na poplach, když vystoupil z bentleye, který zastavil za mercedesem. Vzduch kolem mě byl náhle nabitý elektřinou, praskající energií, jež vždycky zvěstovala příchod bouře.

Byla jsem jednou z mála těch, kteří věděli, že energie bouře pramení z neklidu Gideonovy trýzněné duše.

Otočila jsem se k němu a usmála se. Nebyla to náhoda, že jsme dorazili ve stejnou chvíli. Věděla jsem to dřív, než mi to potvrdil očima.

Měl na sobě antracitový oblek s bílou košilí a stříbrnou tvi-
lovou kravatou. Tmavé vlasy se dotýkaly čelisti a límce jako
sexy prostopášný vodopád inkoustových pramínků. Ještě pořád
na mě hleděl s tou horkou sexuální dravostí, která mě sežehla na-
poprvé, ale v té zářivé modři už teď byla něha a otevřenost, jež
pro mě znamenaly víc než všechno ostatní, co mi kdy mohl dát.

Přistoupila jsem k němu, když se přiblížil. „Dobré ráno, Tem-
ný a Nebezpečný.“

Sarkasticky zvlínil rty. Jeho pobavený pohled ještě víc zpřívětí-
věl. „Dobré ráno, choti.“

Sáhla jsem po jeho ruce a zmocnil se mě spokojený klid, když
mi vyšel vstříc a pevně sevřel mou dlaň. „Dneska ráno jsem to
řekla matce... Že jsme se vzali.“

Jedno tmavé obočí se překvapeně zvedlo a jeho úsměv se zvl-
nil vítězoslavnou radostí. „To je dobře.“

Rozesmála jsem se nad jeho nespoutaně majetnickým vý-
razem a něžně jsem ho šťouchla do ramene. Bleskurychle mě
k sobě přitiskl a políbil na koutek usměvavých úst.

Jeho radost byla nakažlivá. Cítila jsem, jak ve mně vybuchu-
je a bleskurychle se šíří do všech míst, kde v uplynulých několi-
ka dnech panovala taková tma. „Jak budu mít první pauzu, za-
volám tátovi. Aby věděl.“

Zvážněl. „Proč teď a ne předtím?“

Mluvil tiše, tlumil hlas, aby nás nikdo neslyšel. Kolem nadále proudil dav, směřující do práce, a věnoval nám velmi málo pozornosti. Přesto jsem s odpovědí váhala, připadala jsem si tu příliš na očích.

Pak... přišla pravda tak snadno jak ještě nikdy. Skrývala jsem před lidmi, které jsem milovala, velmi mnoho věcí. Maličkostí i velkých záležitostí. Snažila jsem se zachovat status quo, ale současně jsem doufala ve změnu a potřebovala ji.

„Bála jsem se,“ odpověděla jsem mu.

Přistoupil blíž a upíral na mě pohled. „A už se nebojíš.“

„Ne.“

„Večer mi povíš, proč.“

Kývla jsem. „Povím ti to.“

Položil mi dlaň na zátylek, majetnický a něžně zároveň. Tvářil se lhotejně, jeho výraz nic neprozrazoval, ale jeho oči... ty modré, velemodré oči... běsnily citem. „My to zvládneme, anděli.“

Láska se mnou hřejivě rozlévala jako chuť skvělého vína. „To si sakra piš.“

Bylo to zvláštní, vstupovat do firmy Waters Field & Leaman a v duchu odpočítávat dny, kdy ještě budu moci tvrdit, že pracuji v prestižní reklamní agentuře. Megumi Kaba mi zamávala zpoza recepčního pultu a poklepala si na sluchátka spojená s mikrofonem, abych pochopila, že má hovor a nemůže mluvit. Zamávala jsem jí taky a zamířila odhodlaným krokem k vlastnímu psacímu stolu. Měla jsem před sebou spoustu práce, nový začátek.

Ale pěkně jedno po druhém. Strčila jsem kabelku a tašku do dolní zásuvky, pak jsem se usadila na židli a zasurfovala na internetu ke stránkám svého obvyklého květinářství. Věděla jsem, co chci. Dva tucty bílých růží v temně rudé křišťálové váze.

Bílá jako čistota. Jako přátelství. Jako věčná láska. Také to byl prapor kapitulace. Vytyčila jsem bojiště, když jsem si vynutila

odloučení od Gideona, a nakonec jsem zvítězila. Ale nechtěla jsem s manželem válčit.

Ani jsem se nesnažila vymýšlet nějaký chytrý text na kartičku ke květinám, jak jsem to dělávala v minulosti. Prostě jsem to napsala, jak jsem to cítila.

Jste zázrak, pane Crossi.

Mám vás ráda a miluji vás.

Paní Crossová

Webová stránka mě vybídla, abych ukončila objednávku. Kliknutím jsem ji odeslala a chvíli jsem si představovala, co bude Gideon mému daru říkat. Doufala jsem, že jednoho krásného dne ho budu pozorovat, až ode mě bude přijímat květiny. Usmívá se, když mu je jeho tajemník Scott přináší? Přeruší schůzi, kterou zrovna řídí, aby si přečetl můj vzkaz? Nebo s tím počká na jednu ze vzácných přestávek v nabitém rozvrhu, aby měl soukromí?

Ústa se mi zvlínila úsměvem při zvažování možností. Hrozně ráda jsem dávala Gideonovi dárky.

A zanedlouho budu mít víc času, abych je vybírala.

„Ty dáváš výpověď?“

Nevěřící pohled Marka Garrityho se zvedl od mé písemné výpovědi a střetl se s mým.

Žaludek se mi sevřel při pohledu na šéfův výraz. „Ano. Pro-miň, že tak narychlo.“

„Zítra jsi tu naposled?“ Opřel se v křesle dozadu. Jeho oči měly teple čokoládový odstín, světlejší než pokožka, a zračilo se v nich překvapení i nevole. „Proč, Evo?“

Vzdychla jsem, předklonila se a opřela lokty o kolena. Znovu jsem šla s pravdou ven. „Vím, že je to neprofesionální, takhle naráz vypadnout, ale... musím si přerovnat priority a zrovna

ted'... tomu prostě nemůžu věnovat plnou pozornost, Marku. Promiň.“

„Já...“ Vyfoukl vzduch a přejel si dlaní drobné tmavé kučery. „Sakra... Co mám říct?“

„Že mi odpouštíš a nebudeš mi to zazlívát?“ zasmála jsem se nevesele. „To žádám hodně, já vím.“

Zmohl se na sarkastický úsměv. „Moc nerad tě ztrácím, Evo, to přece víš. Nevím, jestli jsem vůbec někdy vyjádřil, jak moc jsi tu byla platná. Naučilas mě líp pracovat.“

„Děkuji, Marku. Vážím si toho.“ Bože, bylo to těžší, než jsem čekala, i když jsem věděla, že je to nejlepší a jediné možné rozhodnutí.

Sklouzla jsem zrakem přes mého hezkého šéfa k vyhlídce za jeho zády. Jako vedoucí pracovník marketingu měl malou kancelář a výhled mu blokovala budova na druhé straně ulice, ale přesto to působilo stejně kvintesenciálně newyorsky jako rozlehlá kancelář Gideona Crosse v nejvyšším patře nad námi.

V mnoha ohledech tohle dělení pater zrcadlilo způsob, jímž jsem se snažila definovat svůj vztah ke Gideonovi. Věděla jsem, kým je. Věděla jsem, čím je: mužem, který tvoří samostatnou kategorii. To jsem na něm milovala a nechtěla jsem to měnit; jen jsem chtěla vystoupit na jeho úroveň vlastním úsilím. Neuvažila jsem však, že když budu tvrdohlavě odmítat smířit se s tím, že naším manželstvím se takový plán mění, stahuji ho k sobě dolů.

Neproslavím se tím, že bych se vlastními silami propracovala mezi špičky svého oboru. Pro některé lidi budu vždycky ta, co se vdala za úspěšného muže. A prostě s tím budu muset žít.

„Tak kampak máš namířeno?“ zeptal se Mark.

„Upřímně... ještě nevím. Jenom vím, že nemůžu zůstat.“

Mé manželství unese jen určitý tlak, nemá-li se rozbít, a já jsem už dopustila, aby nebezpečně sklouzlo k okraji propasti, jak jsem se snažila najít nějaký odstup. Jak jsem se snažila klást na první místo sebe.